

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem ve věci

žalobce: **N. S.**, narozen dne X,
státní příslušník Afghánské islámské republiky,
toho času v X,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje,**
se sídlem Křižíkova 8, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 2. 2021, č. j. KRPS-11902-37/ČJ-2021-010026-KRU,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou v záhlaví označené rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, přepracované znění (dále jen „nařízení Dublin III“), stanovené rozhodnutím žalované ze dne 16. 1. 2021, č. j. KRPS-11902-19/ČJ-2021-010026-ZZC (dále jen „rozhodnutí o zajištění“), a to o 25 dní.
2. Žalovanou byla posouzena otázka, zda stále existuje reálný předpoklad předání žalobce do Rumunska. Uvedla, že zohlednila veškeré údaje uvedené žalobcem, podkladové materiály

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

získané z moci úřední a vyslovila závěr, že spisovým materiálem je doloženo, že reálný předpoklad předání do Rumunska je naplněn, neboť dle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět státního příslušníka třetí země, jehož žádost o azyl zamítl a který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Žalovaná uvedla, že bylo dosvědčeno podání žádosti o azyl v Rumunsku, přičemž dne 27. 1. 2021 Rumunsko přijalo svou odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím zpět žalobce. Jelikož šestitýdenní lhůta k realizaci předání uplyne 10. 3. 2021, nebyla doba zajištění podle rozhodnutí o zajištění dostatečná. Dobu zajištění tedy napadené rozhodnutí prodloužilo s přihlédnutím k případné časové potřebě pro obstarání potřebných dokladů, komunikaci s dotčeným státem a zabezpečení policejní eskorty k místu předání žalobce. Žalovaná konstatovala, že neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabraňovala předání. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla: „*Jak v tuto chvíli vyplývá ze správní praxe, Rumunsko by mělo přijímat na své území cizince v rámci tzv. „dublinkého řízení“. Navíc již dne 27. 01. 2021 Rumunsko souhlasilo s převzetím Vaší osoby zpět na jejich území.*“

3. Ve vztahu k čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že „*z dosavadní úřední činnosti správního orgánu ani z jemu dostupných informací, jako jsou stanoviska UNHCR, případně veřejně dostupná judikatura evropských soudů, resp. vnitrostátních soudů zemí dublinkého systému, včetně České republiky, nevyplývá, že by Rumunská republika měla v současnosti vykazovat systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v tomto členské státě, které s sebou nesou riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.*“ Poukázala na to, že žalobce ve svém vyjádření neuvedl, že by existovala překážka jeho vycestování z České republiky, stejně jako neuvedl, že by mu v Rumunsku či jiném evropském státě hrozilo nebezpečí. Žalovaná uzavřela, že vycestování žalobce možné je, neboť státy Evropské unie garantují dodržování Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a jde o bezpečnou zemi.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

4. Žalobce v žalobě nejprve obecně namítl porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 2 odst. 1 a 4 s. ř., neboť žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy a neodpovídá okolnostem případu. Dále uvedl, že žalovaná porušila § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť neopatřila dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť nejsou patrné úvahy, kterými se žalovaná řídila při hodnocení podkladů rozhodnutí. Tyto obecné námitky pak žalobce dále v žalobě rozvedl.
5. Žalobce uvedl, že z odpovědi Ministerstva vnitra ze dne 9. 2. 2021 (kterou přiložil k žalobě) vyplývá, že v období od března do prosince 2020 bylo v 92 případech plánované předání do členských států z důvodů nastalé epidemické situace ve vztahu k nemoci Covid 19 a měnících se podmínek pro realizaci transferu (omezení leteckých spojení, opatření na straně členských států) zmařeno. Žalobce má tedy za to, že tzv. dublinké transfery jsou z důvodů epidemické situace pozastaveny, což muselo být žalované známo jak v době vydání napadeného rozhodnutí, tak v době vydání prvotního rozhodnutí o zajištění. Neexistuje tedy ani přiměřená pravděpodobnost v prodloužené době pro zajištění transfer realizovat.

6. Žalobce dále namítl, že žalovaná nedostatečným způsobem vyhodnotila otázku, zda v Rumunsku neexistují systémové nedostatky v azylovém řízení. Nelze po ní sice požadovat důkladné zhodnocení, žalovaná ale uvedla skutečnosti naprosto irelevantní. Uvedla jen to, že státy Evropské unie garantují dodržování Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a jedná se o bezpečnou zemi. Takto obecné informace jsou však nedostatečné. Žalobce poukázal na rozhodnutí NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 - 44, a zdejšího soudu ze dne 24. 4. 2018, č. j. 53 Az 3/2018 - 33.
7. Žalobce se tedy domnívá, že žalovaná měla zjišťovat, zda Rumunsko přijímá dublinské transfery a zpráva o tom měla být součástí správního spisu, a to i přesto, že Rumunsko přijetí žalobce akceptovalo. Stejně tak měla žalovaná rozhodnutí podložit konkrétními informacemi o možných problémech azylového řízení v Rumunsku; místo toho založila své rozhodnutí pouze na obecných informacích, které nemají oporu ve správním spisu.
8. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě popsala okolnosti zajištění žalobce, zrekapitulovala jeho vysvětlení, jehož podání předcházelo vydání rozhodnutí o zajištění, a zopakovala některé pasáže napadeného rozhodnutí. Žalovaná, zjevně domnívaje se, že žalobce napadl stanovení prodloužené doby zajištění, se k žalobě vyjádřila tak, že zajištění do 10. 3. 2021 je nezbytné. K žalobním bodům pak toliko odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěrem žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny nezbytné náležitosti. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
10. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl soud o žalobě bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Dokazování soud neprováděl.

Podstatný obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 15. 1. 2021 zjištěn v Kolíně spolu s dalšími cizinci v přívěsu nákladního vozidla nachystaném na vykládku. Nepředložil cestovní doklad ani jiný doklad totožnosti, proto byl téhož dne zajištěn a eskortován k provedení porovnání v systému EUODAC, ve kterém byla nalezena shoda s rumunským záznamem.
12. Při podání vysvětlení žalobce uvedl, že cestoval z Afghánistánu do Německa, kde chtěl požádat o azyl, a to přes Pákistán, Írán, Turecko, Bulharsko, Srbsko a Rumunsko, kde byl kontrolován policií a odvezen do uprchlického tábora s volným pohybem osob. Tam požádal o azyl, neboť mu bylo řečeno, že jinak bude poslán zpět. V Rumunsku však nechtěl čekat na skončení azylového řízení a využil možnosti cestovat do Německa v kamionu, kterou mu nabídl jemu neznámý Turek. Kamion ale skončil cestu v České republice, kde byl žalobce objeven. Žalobce uvedl, že věděl, že do Evropské unie nedostane vízum a jediná možná cesta do Německa je tedy ta nelegální. Cestovní doklad žalobce

nikdy neměl. Uvedl, že mu není známa žádná překážka vycestování z České republiky nebo z území Evropské unie.

13. Rozhodnutím o zajištění byl žalobce zajištěn za účelem předání podle nařízení Dublin III na 30 dnů. Ministerstvo vnitra žalované oznámilo, že 18. 1. 2021 byla odeslána žádost o přijetí žalobce zpět do Rumunska, které dne 27. 1. 2021 zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět.
14. Dne 5. 2. 2021 žalovaná vydala napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

15. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
16. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Podle odstavce 4 téhož ustanovení policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
17. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
18. Podle čl. 28 odst. 3 pododstavce 1 nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Podle pododstavce 2 téhož ustanovení pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik

povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Podle pododstavce 3 téhož ustanovení pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. A následně podle pododstavce 4 téhož ustanovení v případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna.

19. Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce 2 nařízení Dublin III není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
20. Jak uvedl rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, *„smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR“*. Rozšířený senát rovněž uvedl, že *„[o] zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“*
21. Evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, C-411/10 a C-493/10). Judikatura navazující na výše citované usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 As 79/2010 - 150 ve vztahu k zajištění za účelem správního vyhoštění mimo území Evropské unie, kdy se tato vyvratitelná domněnka bezpečné země neuplatní, dovodila, že *„při rozhodování o zajištění cizince je správní orgán povinen možné překážky realizace vyhoštění (vycestování) ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vypořádat toliko předběžně. Nelze očekávat, že toto posouzení bude kvalitativně zcela srovnatelné s hodnocením, jež provádí Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku, které vydává podle § 120a téhož zákona pro účely samotného řízení o správním vyhoštění.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2016, č. j. 5 Azs 5/2016 - 51; obdobně viz rozsudky NSS ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 Azs 43/2017 - 24, ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 Azs 182/2017 - 23, nebo ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019 - 43). V rozsudku ze dne 16. 10. 2019, č. j. 8 Azs 55/2019 - 34, pak NSS na uvedenou judikaturu navázal a dodal, že *„závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 7 As 79/2010 nelze vykládat tak, že při jakýchkoliv (byť sebemenších) pochybnostech o možných překážkách vycestování cizince je správní orgán vždy povinen vyžádat si před vydáním rozhodnutí o zajištění cizince závazné stanovisko Ministerstva vnitra o realizovatelnosti správního vyhoštění. Taková povinnost je dána pouze tehdy, je-li před vydáním rozhodnutí o zajištění správnímu orgánu zřejmé, že by v dané věci*

důvody znemožňující vycestování mohly být dány. Správní orgán je proto oprávněn si sám provést předběžné posouzení takových překážek, a dojde-li k závěru, že s určitou mírou pravděpodobnosti určité překážky vycestování mohou existovat, teprve tehdy je povinen vyžádat si závazné stanovisko ministerstva ještě před vydáním rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění.“

22. Soudy tedy i v případech zajištění za účelem správního vyhoštění do třetích zemí mimo území Evropské unie, u kterých mnohem častěji hrozí nerealizovatelnost účelu zajištění s ohledem na princip *non-refoulement* (jehož odrazem je právě čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III), akceptují i jen stručné vysvětlení či povrchní úvahu ohledně neexistence důvodů znemožňujících vycestování. Správní orgány mohou vyjít i ze skutečností, které jí jsou známy z úřední činnosti (rozhodování v obdobných věcech cizinců pocházejících ze stejné země), což zpravidla nebude podloženo písemností ve správním spisu.
23. Přímo otázkou zkoumání systémových nedostatků v azylovém řízení se zabýval také rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, kde uvedl, že správní orgány nemusejí v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě, kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází, či nikoliv. NSS uvedl: *„Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl. (...) S ohledem na zásadu vzájemné důvěry členských států, má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti.“* V citovaném rozhodnutí rozšířený senát poukázal na to, že k rozhodování o přemístění samotném není příslušná žalovaná, ale Ministerstvo vnitra. Žalovaná má v rámci řízení o určení příslušnosti podle nařízení Dublin III pomocnou úlohu a jejím úkolem je při splnění zákonem stanovených podmínek zajistit osobu, která má být předána do příslušného členského státu, a proto neshromažďují takové podklady, jako ministerstvo. Soud uvedl, že žalovaná při posuzování naplnění účelu zajištění vychází z obecně známých skutečností o nedostacích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců. Toliko ve sporných situacích je pak povinna si podklady potřebné pro posouzení této otázky vyžádat. **Soud pak uzavřel, že bude-li otázka systémových nedostatků v azylovém řízení namítnuta poprvé až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, bude obecně platit, že krajský soud si v takovémto případě nejprve musí učinit úsudek o důvodnosti této námítky.** Dospěje-li k závěru, že o existenci systémových nedostatků panují ve vztahu ke konkrétnímu případu důvodné pochybnosti, bude namíste rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dospěje-li soud k závěru, že systémové nedostatky jsou v konkrétním případě skutečně naplněny, rozhodnutí správního orgánu zruší pro nezákonnost.
24. S ohledem na výše uvedenou judikatura tedy nelze přisvědčit žalobci, že by se žalovaná s otázkou systémových nedostatků vypořádala nedostatečným způsobem.
25. Žalobce v žalobě neprokazoval, ba ani netvrdil, že systémové nedostatky v azylovém řízení skutečně jsou. Nic v tomto směru nevyplývá ani z protokolu o podání vysvětlení, který je součástí správního spisu. Závažné nedostatky systémové povahy neshledávají ani soudy (z

nedávné judikatury srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2020, č. j. 10 Azs 283/2020 - 50, nebo usnesení ze dne 20. 8. 2020, č. j. 4 Azs 135/2020 - 32, body 11 a 12 a další tam cit. judikaturu, nebo usnesení ze dne 24. 2. 2020, č. j. 2 Azs 234/2019 - 44, body 11 a 12).

26. Existenci systémových nedostatků v azylovém řízení v Rumunsku tedy soud neshledal ani nedospěl k závěru, že by o ní panovaly důvodné pochybnosti.
27. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobcem citovaný rozsudek NSS č. j. 5 Azs 229/2016 - 44 se také zabývá otázkou zevrubnosti zkoumání systémových nedostatků a nutností založit podklady do správního spisu. Činí tak však ve vztahu k jinému typu řízení. V odkazovaném případě nebylo rozhodováno o zajištění, ale tam napadeným rozhodnutím Ministerstvo vnitra rozhodlo, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje a že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Dublin III je Italská republika. Šlo tak o řízení, jehož bezprostředním důsledkem bylo přemístění cizince do jiného členského státu. Totéž pak platí o žalobcem odkazované věci projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 53 Az 3/2018, kde navíc tamější žalobce na rozdíl od žalobce v nynějším řízení před vydáním dotčeného rozhodnutí vznesl konkrétní námitky týkající se situace v uprchlických táborech v Itálii. Soud připomíná, že těžištěm aplikace čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III je právě řízení o určení příslušného státu, jehož výsledek závazně určí žalobcův osud v tom smyslu, že určí destinaci, do které bude přemístěn. S ohledem na spomocnou úlohu žalované ve smyslu výše citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 4 Azs 73/2017 - 29 není nutné na ni v rámci rozhodování o prodloužení zajištění klást tak vysoké nároky, jako na ministerstvo v řízení o přemístění, neboť její rozhodování nemá dopad na to, zda a kam bude žalobce skutečně přemístěn. Jak bylo vysvětleno výše, za situace, kdy žalobce nikdy, a to ani v podané žalobě, netvrdil konkrétní skutečnosti, které by vzbuzovaly pochybnosti, zda Rumunsko netrpí systémovými nedostatky v azylovém řízení, popř. zda žalobci osobně v této zemi nehrozí újma, neměla žalovaná povinnost provádět rozsáhlé šetření a shromažďovat o situaci v Rumunsku podklady a mohla se spokojit s tím, že z její praxe ani z judikatury jí nejsou známy případy, které by zavdávaly pochybnost o existenci systémových nedostatků v azylovém řízení.
28. Žalobní bod týkající se tvrzených nedostatečného a ve správním spise nepodloženého zhodnocení nedostatků v azylovém řízení tedy není důvodný.
29. Ve vztahu k druhé žalobcově námitce soud předesílá, že mu není známo (a žalobce to netvrdí ani neprokazuje), že by kompetentní orgány v době vydání napadeného rozhodnutí rozhodly o pozastavení dublinských transferů do Rumunska.
30. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 Azs 256/2015 - 57, dospěl k závěru, že zajištění cizince pro účely jeho předání do jiného členského státu Evropské unie příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 28 nařízení Dublin III není možné, absentuje-li reálný předpoklad dosažení účelu zajištění, tedy je-li evidentní, že cizinec nebude do jiného členského státu Evropské unie ve lhůtách stanovených čl. 28 citovaného nařízení předán.
31. Soud uznává, že epidemická situace nebyla v době vydání napadeného rozhodnutí v České republice příznivá. Vzhledem k dynamice jejího vývoje v tuzemsku i v jiných zemích však nelze přisvědčit žalobci v tom, že bylo zřejmé, že realizace transferu ve lhůtě dle nařízení Dublin III je jistě vyloučena. Ze samotné žalobcem tvrzené skutečnosti, že bylo množství

transferů v minulosti zmařeno, ani z případného zjištění, že se v minulých měsících do Rumunska podařilo předat jen malý počet cizinců, či případně vůbec nikoho, nelze dovozovat, že tomu tak jistě bude i v budoucnu. I pokud by ze statistik o předávání cizinců za poslední období vyplynulo, že úspěšnost předání byla rovna nule, nebylo by možné bez dalšího uzavřít, že ani v dalším období neexistuje rozumná šance na realizaci účelu zajištění. Na základě takového výkladu statistických údajů by žalovaná musela navždy rezignovat na plnění svých zákonných úkolů, neboť v návaznosti na první období s „nulovou úspěšností“ předání by paušálně bylo vyloučené jakékoliv budoucí zajišťování cizinců za účelem jejich předání a došlo by tak k vyprázdnění právního institutu zajištění za účelem předání podle nařízení Dublin III (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62 a výše citovaný rozsudek č. j. 10 Azs 256/2015 - 57, bod 36).

32. Jakkoliv zřejmě nebylo možné v nejbližší době po vydání napadeného rozhodnutí očekávat razantní zlepšení epidemické situace do takové míry, že by veškerá omezení odpadla, nelze rozhodně tvrdit, že bylo objektivně vyloučeno, aby Česká republika a Rumunsko při vzájemné spolupráci transfer realizovali a Rumunsko žalobce přijalo, k čemuž se ostatně přihlásilo a lze očekávat, že je tedy k přijetí žalobce připraveno. Poukazuje-li žalobce na omezení leteckých spojení, v úvahu připadají i možnosti pozemní přepravy, v krajním případě pak např. vypravení speciálního letu.
33. Výhled do budoucna je nutně, zejména pak v komplikovaných situacích, zastřen notnou mírou nejistoty. Lze ale uzavřít, že ze správního spisu ani z podání žalobce nevyplývá *prima facie* zřejmá nepravděpodobnost realizace účelu zajištění, jež by měla za následek nesplnění zákonných podmínek pro aplikaci institutu.
34. S ohledem na výše uvedené soud akceptuje odůvodnění uvedené na str. 7 napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaná poukázala na skutečnost, že Rumunsko souhlasilo s převzetím žalobce a „mělo“ by tedy přijímat na své území cizince v rámci dublinského řízení. Jakkoliv zmínka o správní praxi nemá ve správním spise oporu, není pro samotný závěr podstatná, neboť jak soud uvedl již výše, z dosavadní správní praxe není možné usuzovat na její budoucí podobu, a to zejména v aktuální dynamické situaci.
35. Žalobní bod týkající se nesprávnosti závěru o možnosti realizace transferu a jeho nepodloženosti ve správním spise není důvodný.
36. Vzhledem k výše uvedenému soud neprovedl důkaz odpovědí Ministerstva vnitra na žádost Organizace pro pomoc uprchlíkům o poskytnutí informace ze dne 9. 2. 2021, neboť údaje o minulém stavu transferů neposkytují dostatečný podklad pro zpochybnění potenciality transferu budoucího. Navíc není zcela zřejmé, jak konkrétně zněla žádost, na základě které Ministerstvo vnitra uvedenou informaci poskytlo, a zde se vůbec týkala i Rumunska. V neposlední řadě pak počet zmařených předání nepodává žádnou informaci o tom, v kolika případech muselo dojít k propuštění cizinců ze zajištění a v kolika případech k předání následně došlo či ještě s ohledem na běh lhůt dojít může.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

37. S ohledem na výše uvedené soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nevznikly. Soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. března 2021

JUDr. Bc. Kryštof Horn, v. r.
soudce